

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret og udgiven af A. P. Liunge.

II^{te} Aarg.

Tredag d. 17. Februar 1837.

Nr. 48.

Forsendes, ifolge Kongelig allernaadigst Tilladesse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Betræftninger i Anledning af Flyveposten Nr. 105—107.

2.

Vi kunne nu, efter at have absolveret Sagens Formalia, i det mindste i Henseende til vor Besoelsse, indlade os paa dens Realitet. Vi mode da først og fremmest den Bebreidelse, at man fra alle Kanter har raabt paa Bespareller, som det for Haanden liggende Bedringsmiddel, uden nærmere at gaae ind paa Undersøgelsen hvorledes det calculerede Deficit virkeligen ved Bespareller kunde dækkes og uden at tage Hensyn til de ledsgaende uheldige Folger af et strax fulgt strengere Besparelessystem.

Vi bemærke herimod, at man indtil Dato turde ansee det for mindre passende, ja endog for indelicat imod dem, som Statsbestyrelsen i denne Henseende er anbetroet, naar man ukaldet anderledes end ganske generelt omtalte de Grene af Statshuusholdningen, i hvilke Besparelse kunde og burde finde Sted, og naar man ligesom vilde foregrive dem, der forventedes at blive kaldede til, for efter allerhoieste Befaling og Instrukt at besatte sig med den specielle Droftning af denne vigtige Gjenstand. Vi synes, at selv de, der ikke bedre vore Bestrebelser med deres Bisfal, burde have paaskjønnet Motiverne, hvorfor vi have afholdt os fra at føre en Debatt paa egen Haand, der dog vistnok bedst vilde kunne føres, naar Kald og Pligt enedes om at bringe Grunde og Modgrunde til Overveielse. Vi tage neppe Fejl, naar vi forudsætte, at Utlfredsheden med vor Færd vilde være siegen betydeligt, naar vi havde givet os til at gjennemgaae alle Brancher af Statstjenesten i Mr. Humes Land. Der maatte vistnok komme før Ting for Dagen, naar vi som Uindviede vilde paatauge os en Kritik af Normalreglementet og af dets Anvendelse, naar vi vilde trenge ind i Detallen af Finantsoperationerne, hvor vi for det meste vilde sayne Lods og Mærker.

Det er klart, at naar Folkeets Deputerede have været enige med Nationen selv i at tilraade Besparelessystemet, som det der burde folges, og voere det fremhæftende, hermed ikke er meent andet, end at man af de forskjellige Veie, ad hvilke en Udjevning af det aarlige Deficit burde finde Sted, fortrinsvis og overhovedet burde voelge Besparelessmaximen, navnligen i Modsatning af Laane- og af Paalægssystemet. Der er ikke noget Simpleret til i Verden, end at man i en derangeret stor Huusholdning, hvor der findes store Hjelpekilder og Indtegter, men indtil Dato et føleligt Misforhold, af Udgift og Indtegt, tilraader først og fremmest at udjene dette Misforhold og at ned sætte Udgisten saaledes, at den kom til at svare til Indtegten. Hermed er naturligvis ikke meent, at man skulde finde det mindre tilkadeligt, at bringe Indtegtskilderne til at flyde rigeligere. Hvorledes dette kan og vil ske, maatte i alle Tilsættere være en baade interessant, og formodentlig ogsaa en frugtbringende Undersøgelse. Men vil man udfolde den Tanke videre, der ligger i Raadet om Besparelse, saa ligger det for Dagen, at man havde Resultaterne af den forhgangne Tid klart for Øine, da man i Forlegenhedsperioderne, der vistnok efter Krigen have været hyppige og vægtige, i Stedet for at bortskære det, der forvoldte Misforholdet af Indtegt og Udgift, i Stedet for radicalt at tage fat paa det Onde, greb til et forverrende Palliativ ved Laan, og betraadte den Vej, der hos Privatmanden under alle Betingelser og Forhold, af Alle vilde have været dadlet. Hint Stændernes Raad siger dersor, at man nu, da man etter er i en Forlegenheds-krisis, paa ingen Maade igjen burde hengive sig til slige Palliativer, men at det er bedre radicalt at bringe Indtegt og Udgift i Harmoni med hinanden. Nationen vil desaarsag let indee og føle, hvilken sund og sand Betydning der ligger i et saadant Raad, og den vil i Gjentagelsen af det samme Raad langt fra med Forfatteren see et lost og infunderet Raab om Noget, der ei var droftet og ei holdt Stik; men den vil deri

Frukt for os, endskjont man roser de Blomster, den har baaret, — at det gaaer os som hin Konge med de sibyllinske Bøger, der omfider, ligesom al Erfaring, maatte kjobes til relativ forøget Pris, — at Fristelsen finder Nationen i en ganske anden, i det mindste ikke i den fortumlede Tilstand, som hver Mand end kan erindre, ja, at den rimeligvis finder en ganske forandret Nation for sig, isald man ellers kan antage, at den yngre Generation har benyttet Fædrenes Erfaring.

Vi staae altsaa etter og skulle spørge, hvad er der at gjøre? Det rimeligste er vel, at man nu omfider gjor det hvad man burde have gjort strax efter Krigen. Vi maae altsaa revidere vort hele System fra Grunden af. Vi traenge etter til Statsmænd, til Mænd, der kunne see baade frem og tilbage, til en Finantsbestyrelse, der ikke er, hvad den hidtil har været, en underordnet Green af Statsforvaltningen, men der bliver Sjælen i den. Man siger vel med Digteren: Livet er ei det høiste Gode: men man bor dog bemærke, at naar der overhovedet skal leves, og høiere Goder opnaaes i og ved Livet, saa er dog Grundbetingelsen, at man vedligeholder Livet, at man subsisterer. Den Forstand, der siger det, krever da ogsaa, at man i det Hele vælger en Silværsesform, der gjor Cubsistensen mulig og at alle øvrige Planer og Livsformer underordner sig Grundbetingelsen. Dette er den sande Menning af det hidtil ikke fulgte Besparelsessystem, man nu beder em. Det kunde kaldes organisk Modsatning til det hidtilfulgte, mere tilfældige. Det staaer i bestemt Modsatning til den illusoriske Laancerstents, i hvilken saa mangen Privatmand saaes at gaae til Grunde, og til det Afgiftssystem, der etter hvert tager de Enkeltes Subsistents og saaledes bortranner den Grundbetingelse, fra hvilken Statsbestyrelsen skulde udgaae. Thi naar Nationen i sine enkelte Bestanddele i væsentlig Henseende berøres Subsistents, saa nytter det Lidet, at en tom Statsorganisation vedligeholdes, der dog til sidst skal tage sit Liv af Nationen og folgeligen ikke er hjælp med at den henter sit Liv af et udmarvet, svækket Folk. Vi have allerede antydet, at det samme energiske System i Grunden er identisk med Oplivelsessystemet, som vi in specie anprise og ansee for den rette Typus af det der bør ventes og haabes. Saaledes kan man udtrykke Grundtanken paa tre Maader, nemlig foruden de to nyligen angivne ogsaa saaledes, at Landet trænger til en Finantsbestyrelse, der bemægtiger sig hele Statsorganisationen og Forvaltningen, at det maa være den, der bes-

stemmer vor hele Politik, vore Alliancer, vore Stats- og vore Statslivsformer. Hvad den byder maa først og fremmest og under alle Omstændigheder ske, saaledes at den fremstiller Statsprincipet salus publica, res populi, supremia lex esto.

Nyheds-Post.

København, den 17de Februar 1837. Bulletin den 17de Februar: „H. Majestæt Kongen har hørt en god Rat, og hans Krefter have daglig tiltaget.“

— Der er i disse Dage udkommet en Beretning fra Bestyrelsen for den den 3de August 1833 oprettede Friksole for Pigebørn af Handelsklassen og Embedsstanden. Antallet af Bidragene (hvert paa 2 Rbd.) var i det afgivte Åar steget fra 615 til 675, hvorfor nu 36 Piger fra 9—14 Åar erholde fri Undervisning.

— Til det Thorvaldsenske Museum ere endnu saa godt som ingen af de udenbyes udsendte Indbudselses-Planer tilbageleverede; ogsaa de her i Byen til forskellige Autoriteter og Corporationer omdelede Planer befinde sig endnu, paa enkelte Undtagelser nær, i Circulation. I midlertid ere de Bidrag, som forelsbigen i forskellige Kredse ere tegnede, nu stegne til 26,000 Rbd. Henved 30 unge Konstnere af forskellige Konstlag have tegnet sig til at udføre hver sit Arbeide, som skal være færdigt i Subscriptionens tredie Åar. Samtlige Arbeider skulle derefter bortloddes, og Indtegten tilfalte Museets Fond. Den nærmere Efterretning om denne Forening vil blive meddeelt i Konstbladet.

— Ved de i sidstafvigte Efteraar afholdte Licitationer over Anstaffelse af Fourage til Land-Estatens Brug, blev det i Conditionernes 7de Post bestemt, at naar Leverandørerne indleverede Prima-Qvittering for Fouragens Modtagelse til vedkommende Amtstue, havde denne at forsaale, og gjennem Amtmanden til Rentekammeret at indhente Negling over Betalingen, hvorefter Belbet først kunde ventes anvisst Leverandørerne til Udbetaling. Om man end ogsaa, imod bedre Vidende, vil antage, at alle Bedtommende fremmede Sagen ved den hurtigst mulige Expedition, er det dog indlysende, at da Anvisningen heller ikke expederes directe, men gjennem de Finantsdeputerede og Zahltammeret til Amtstuen, vil der medgaae henved 2 Maaneders, inden Pengene komme Leverandørerne til Hænde. Ligesom disse imidlertid ikke kunne være lige gyldige ved et saa langt Afsayn af deres Contanter, saaledes maa det ogsaa formodes, at denne Omstændighed tages i Betragtning ved Licitationen, og at, som Folge heraf, Peiserne paa Fouragen blive sat meget høiere, som Disconto af Forståndet omtrent beløber sig til. Det synes derfor fordeelagtigt for begge Parter, deriom den omhandlede Betaling i Fremtiden erlagdes, saa snart Qvittering for Fouragens Aflævering afgives paa Amtstuen, hvormod saa meget mindre kan være noget at indvende, som en saadan prompte Betaling finder Sted naar Fouragen udfrikkes.

Trykfejl. — I Mottoet i Nr. 46 staaer recuperarit 1. recuperare; S. 189 Sp. 2 Lin. 2 maa Tankestregen udstlettes og Kommaet staae efter Ordet „Almeenværl“ L. 2; S. 190 1ste Sp. L. 8 staaer utvivlsm., l. tvivlsm.

Det Kongelige Theater. — Imorgen (Løverdag) opføres: Coliche, en Par de deux og Guldkorset.

Færdig fra Trykkeriet Fredag Estermiddag Kl. 5^½.

Før dette Blad tegner man sig heri Staden paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postkontoirer; Prisen er kvartaliser 2 Rbd. 48 ½ S. og 2 for indenbyes og 3 Rbd. 8 ½ Sølv for udenbyes Abonnenter.

Trykt, med Hurtigpresse, i det Høstke Officin, ved Carl C. Werner.